

Księga Przysłów

Rozdział 25

1. I te przypowieści Salomonowe, które wypisali mężowie Ezechiasza, króla Judzkiego. 2. Cześć Boża jest tać słowo, a cześć królewska wywiadować się powieści. 3. Niebo wysoko, a ziemia nisko: a serce królewskie jest niewybadane. 4. Odejm zużelicę od srebra, a wynidzie naczynie czyste; 5. odejm nieżyżność od obliczności królewskiej, a umocni się sprawiedliwością stolica jego. 6. Nie popisuj się zacnością przed królem, a na miejscu wielmożnych nie stawaj, 7. bo lepiej, iż ci rzeką: Wstąp wyższej, a niżbyś miał być uniżon przed książęciem. 8. Co widziały oczy twoje, tego wnet nie powiadaj w swarze, byś zaś potym poprawić tego nie mógł, gdybyś zelżył przyjaciela swego. 9. Sprawuj rzecz twą z przyjacielem twoim i tajemnice obcemu nie odkrywaj, 10. by się snadź nie natrząsał z ciebie usłyszawszy i nie przestał ci na oczy wyrzucać. Łaska a przyjaciółstwo wolnym czynią, które sobie chowaj, byś nie był na pośmiech. 11. Jabłka złote w srebrnych łózkach, kto mówi słowo swego czasu. 12. Nausznica złota i perła lśniaca, który strofuje mądrego i ucho posłuszne. 13. Jako zimno śnieżne we żniwa, tak posłaniec wierny temu, który go posłał: duszy jego uspokojenie sprawuje. 14. Obłok i wiatr, i deszcz za niemi nie idzie - mąż wychwalający się, a obietnic nie pełniący. 15. Cierpliwością będzie książę ubłagane, a język miękkie złamie zatwardzenie. 16. Miódeś znalazł, jedz, ileć potrzeba, byś snadź objadwszy się go, nie zrzucił. 17. Powściągni nogę twoję z domu bliźniego twego, by kiedy, będąc syt, nie miał cię w nienawiści. 18. Oszczepem i mieczem, i strzałą ostrą człowiek, który mówi przeciw bliźniemu swemu fałszywe świadectwo. 19. Ząb spróchniały i noga spracowana, który ma nadzieję w niewiernym w dzień ucisku 20. i utracą płaszcz w dzień zimna. Ocet w saetrze, który śpiewa pieśni sercu złemu. Jako mól odzieniu, a robak drzewu, tak smutek męża szkodzi sercu. 21. Jeśli łaknie nieprzyjaciół twój, nakarm go, jeśli pragnie, daj mu się wody napić. 22. Bo węgle ogniste zgromadzisz na głowę jego, a JAHWE ci to nagrodi. 23. Wiatr północny rozpada deszcz, a oblicze smutne język uwłaczający. 24. Lepiej siedzieć w kącie domu niżli z żoną swarliwą w domu społecznym. 25. Zimna woda duszy pragnącej, a poselstwo dobre z ziemie dalekiej. 26. Źródło nogą zamacone i źródło zepsowane, sprawiedliwy przed nieżyżnikami upadający. 27. Jako temu, który je wiele miodu, nie jest zdrowo, tak kto się wiele bada o majestacie, będzie zatłumion od chwały. 28. Jako miasto otworzyste a bez murów, tak człowiek, który w mowie nie może zawściągnąć ducha swego.

Biblia Jakuba Wujka – przekład Biblii na język polski wykonany przez jezuitę, Ks. Jakuba Wujka, wydany w całości po raz pierwszy w roku 1599. Wujek pracował nad nią w latach 1584–1595.